

τῶν τοιούτων θὰ πραγματευθῶμεν ἐν ἑτέρῳ τόπῳ ἐξετάζοντες καὶ τὸν παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῶν μεταγενεστέρων σχηματισμὸν τῶν ἐκφύλων τύπων σιδηρωμένος, βαπτισμένος, καυμένος, κατακλασμένος, κτλ. κτλ., ὧν ἡ συνήθης χρῆσις συνετέλεσεν ὅπως δῆποτε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐν ταῖς βίβλοις τῶν παλαιῶν ἐνίοτ' ἀπώλειαν τοῦ ἀνεκδιπλασιασμοῦ. Θὰ εἴπωμεν δ' αὐτόθι τὰ δέοντα περὶ τε τοῦ Ὀμηρικοῦ δέχεται καὶ τοῦ Θεοκριτείου γεύμεθα καὶ ἄλλων τινῶν 1.

Τοιαύτην μὲν ἡμεῖς περὶ τοῦ ἀπεδημηκότες ἔχομεν γνώμην οὐδαμῶς ἀπίθανον εὐρίσκοντες τὴν ἐκ πλημμελοῦς γραφῆς ἀπάτην τοῦ γράψαντος τὴν ἐν τοῖς Βεκκήρου Ἀνεκδότοις (σελ. 321-476) Συναγωγὴν λέξεων χρησίμων, ὅστις πολλὰ μὲν κάλλιστα καὶ ὠφελιμώτατα διδάσκει ἐκ τ' ἄλλων συνεργανισάμενος καὶ ἐκ τῶν λεξικῶν τοῦ Αἰλίου Διονυσίου καὶ τοῦ Πausανίου, οὐκ ὀλίγα δὲ περιττὰ

ἀντιγράφοις «αἱ μὲν τινες τῶν κυβιστήρων» ἀντὶ τοῦ κυβιστητήρων. Πρβ. Σουίδ. λ. ὄρχησις καὶ λ. χορείαν καὶ Ἔτυμ. Μέγ. σελ. 146, 51 καὶ σελ. 543, 23. Πλημμελῶς ἔχει τὸ παρὰ Σουίδα «κυβιστητήρ: ὄρχησμός». Παρὰ Ζωναρᾶ εἶνε ἀντ' αὐτοῦ γεγραμμένον ὄρχηστήρ. Ἴδε Ἀλβερτον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 365.

Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Φωτίου φέρεται «ζητόρων: ζητητῶν», ἐν δὲ τῷ τοῦ Ἡσυχίου «ζητόρων: ζητούντων» γράφουσι δὲ ἔνιοι ζητητόρων». Τὸ ζητόρων ἐξ ὀνομαστικῆς ζήτωρ εἶνε τερατώδες καὶ ἀλλόκοτον. Οὐδεμία δὲ δύναται νὰ ὑπάρχη ἀμφιβολία ὅτι προήλθεν ἐκ κακῆς τοῦ ζήτητόρων ἀναγνώσεως. Πρβ. καὶ Λοδέκκιον Παραλειπ. σελ. 13.

Περὶ τοῦ δυσθεωρήτερος ἀντὶ τοῦ δυσθεωρητότερος, τοῦ δυσδοικητάτος ἀντὶ τοῦ δυσδοικητότατος, τοῦ ἀλλοκώτατος ἀντὶ τοῦ ἀλλοκώτατος καὶ ἄλλων τοιούτων θὰ διαλάβωμεν ἀλλαχοῦ.

1 Παρὰ Πολυδ. Ε', μδ', ι: ἐγχεχείρισται ὑπάρχει καὶ γρ. ἐγχείρισται. Ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τοῦ Στεφάνου σελ. 311, 3 πάντα τάντίγραφα παρέχουσι «λέγεται καὶ θετταλίζω, ὡς δωρίζω, ἀφ' οὗ τὸ ἐνθετταλίσμεθα παρὰ Εὐπόλιδι ἐν Μαρικᾷ, τουτέστι γλαμούδα θετταλικὴν φοροῦμεν». Τὸ ὀρθὸν ἐνθετταλίσμεθα ἀποκατέστησεν ὁ Βερκῆλιος. Πρβ. Πολυδ. Ζ', 46 «καὶ ἐνθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ γλαμυδοφοροῦμεν». Τὸ ἐν τοῖς Κανόσι τοῦ Θεογνώστου σελ. 113, 2 «Ἐλένη, καυμένη, Φθιμένη, Κτιμένη» εἶνε πλημμελῆς γραφὴ τοῦ Κλυμένη. ΚΑΥΜΕΝΗ-ΚΑΥΜΕΝΗ. Πρβ. Μεινέκιον Στεφ. Βυζ. σελ. 370.

καὶ ἀνωφελῆ ἢ παντελῶς ἀδόκιμα καὶ ἀπόβλητα, οἶον
σελ. 390, 20 «ἀναίδην: ἀθρόως, σφοδρῶς ἢ ἀπηρυθρισμένως».
σελ. 419, 4 «ἀπαυθαδιάζοντας: μεγαλοφρονοῦντας».
σελ. 423, 25 «ἀπέχθεσθαι: λέγουσι δέ ποτε καὶ ἀπεχθά-
νεσθαι».

σελ. 427, 18 «ἀποδιδόμενοι: Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόντες»
καὶ ἀποδιδόμεθα ἀντὶ τοῦ ἀποδίδομεν».

σελ. 467, 20 «αὐτόπωλοι: τῇ τῶν καπήλων ἀντικείμενοι
τέχνη» καὶ Πλάτων Πολιτικῶ καθάπερ ἡ τῶν καπήλων τέχνη
τῆς τῶν αὐτοπῶλων διώρισταί τεχνης».

σελ. 471, 9 «ἀφιοῦ: τὸ εὐκτικὸν περισπῶντες λέγουσι· καὶ
ἀφεῖν». Κτλ.

Πάντων δὲ χερίστον θὰ ἦτο τὸ ἐν σελ. 471, 10 «ἀφίημι:
ἀφίημι καὶ ἀφίεμι ἑκατέρως προφέρονται, καὶ συστέλλοντες καὶ
ἐκτείνοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν», ἀν ὑγιῶς καὶ ἀδιαφθόρως
εἶχεν ἡ γραφή. Προφανὲς ὁμῶς ὑπάρχει ὅτι ἡ τοῦ γραμματικοῦ
παρατήρησις δὲν γίνεται περὶ τῆς παραληγούσης ἀλλὰ περὶ τῆς προ-
παραληγούσης καὶ πᾶς τις παραχρῆμα κατανοεῖ ὅτι ἀφίεμαι ὑπὸ
αὐτοῦ ἐγράφη, οὐχὶ ἀφίεμι, ὅπερ οὐδὲ Σκύθης ἠδύνατο νὰ εἶπη.

Ὁ Κουστῆρος (Ἄριστοφ. Ἰππ. 352, Τόμ. Γ', σελ. 145
Βεκκ.) ὑπερασπίζων τὸ κατεγλωττισμένην, ἔπερ ὡς
πλημμελὲς ὑπώπτευσεν ὁ Βίσητος, πρῶτον παράδειγμα πα-
ρακειμένου τὴν συλλαβικὴν ἔχοντος αὕξησιν ἀντὶ τοῦ ἀνα-
διπλασιασμοῦ παρατίθεται τὸ τοῦ Ἡσυχίου ἐγύμνασμαι.
Περὶ τούτου λέγει ὁ Δορβίλλιος Χαρίτ. σελ. 553 Λειψ.
«Ap. *Hesych.* ἐγύμνασμαι vel singulare quid, vel potius vitio-
sum, animadvertitur». Κατὰ τὸν Περσῶνα τὸ ὀρθὸν εἶνε Γε-
γύμνασμαι, κατὰ δὲ τὸν Μεινέκιον (Σκύμν. σελ. 19)
ἐγυμνασ ΑΜΗΝ¹.

Ὅμοιον τῷ ἐγύμνασμαι ὑπάρχει παρ' Ἡσυχίῳ τῷ

¹ Πρὸς καὶ Σμιδίτιον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 11.

«ἐνώπηται: τεταπείνωται», ἀνθ' οὗ ἐν ἄλλῳ τόπῳ φέρεται «νενώνηται: τεταπείνωται, καταπέπληκται». Τὸ ὀρθὸν ἐσώθη ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Φωτίου σελ. 294, 11 «νενώπηται: καταπέπληκται καὶ κατεστύγνακεν»¹.

Ἀναγινώσκεται δ' ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου καί:

ἀπέλυκα (ἀπέληκα): ἀπέρρωγα. Κύπριοι.

ἐπέτακτο: ἐν τάξει ἢ ὀπισθεν ἠκολούθει.

κατεθύπει (κατεθήπει): ἐπτοεῖτο.

κατεθηπώς: δειλιάσας (Τόμ. Β', σελ. 188 Ἀλβ.).

κατεθήπεσαν: ἐθαύμαζον (Τόμ. Β', σελ. 198).

Ἐν Τόμ. Β', σελ. 1455 κεῖται «ὑπεξέθαυτο: ὑπεκέκαυτο».

Ὁ Ἐμστερρούσιος γράφει περὶ αὐτοῦ τὰ ἐξῆς (*Misc. Observ.*

Τόμ. Δ', β', σελ. 290) «Leg. Ὑπεξέθυπτο, pro ὑπεξετέθυ-

πτο, ab ὑπεκτύφειν. nec, si quis fortasse malit Ὑπεξέκαυτο,

diversa erit ratio». Τὴν γραφὴν ὑπεξέθυπτο ἐνέκρινε καὶ

ὁ Λοβέκκιος Ῥηματα. σελ. 45. Ἀλλ' ὁ Κόβητος ἀποδοκι-

μάζων τὰ τοῦ Ἐμστερρούσιου (Ὑπερείδ. Ἐπιταφ. σελ.

28) ἀποφαίνεται «vitiose Ὑπεξέθαυτο: ὑπεκέκαυτο pro ὑπε-

ξετέθυπτο, nam poli viro summo credere ὑπεξέθυπτο aut ὑπέ-

καυτο non esse barbara». Ἡμεῖς δοξάζομεν ὅτι τὸ ὀρθὸν εἶνε

ὑπετέθυπτο. Φώτ. σελ. 624, 21 «ὑπετέθυπτο: ὑπεκαίετο

καὶ κέκνιστο. Ἀπολλοφάνης». Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σελ.

780, 24. Λέγει δὲ καὶ ὁ Πολυδεύκης Γ', 68 «φλέγεσθαι τῷ

πόθῳ, ἐκφλέγεσθαι, ὑποτετύφθαι (Γρ. ὑποτεθῦφθαι), κε-

καῦσθαι».

Τὸ τοῦ Φίλωνος εἰς Φλάκκ. 21 (Τόμ. Γ', σελ. 72 Ῥιχτ.) «πολλάκις δὲ ἐδειματοῦτο καὶ διεπτόητο, καὶ φρίκη μὲν τὰ μέλη καὶ μέρη τοῦ σώματος κατέσειστο, φόβῳ δὲ ὑπότρομον εἶχε τὴν ψυχὴν» εἶνε προδήλως ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ κατεσειέτο (ΚΑΤΕΣΕΙΕΤΟ-ΚΑΤΕΣΕΙΣΤΟ). Συχνό-

¹ Ἴδε Βεντλῆϊον ἐν τῇ πρὸς Μίλλιον ἐπιστολῇ σελ. 65.

τατα δ' ἐν τοῖς ἀντιγράφοις συγγέονται τὰ μεγάλην ὁμοιότητα ἔχοντα στοιχεῖα Ε καὶ Σ¹. Τὸ παρ' Ἰωσήφῳ Ἀρχαιολ. ΙΔ', ιγ', 6 καὶ ΙΖ', α', 2 (Τόμ. Α', σελ. 559 καὶ σελ. 655 Διδ.) ἐνεγύητο εἶνε τοῦ πονηροῦ κόμματος. Ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐλέγετο ἐνεγεγύητο ἢ μᾶλλον ἠγγύητο². Ἐν τῷ Ε' Λευκτρικῷ τοῦ Ἀριστείδου ἀντὶ τοῦ «οὔτε Θηβαίοις ἐνεστι δῆπου βοηθεῖν κατὰ τοῦτον τὸν λόγον· ὑπερσχήκασι γάρ· οὔτε Λακεδαιμονίοις, ὅτι καὶ αὐτοὶ τὰ τοῦ Πέρσου κακὰ ζηλοῦσι» ἔγραψεν ὁ Ρεῖσκιος ἐπερσίκασι, ὅπερ

¹ Ἡσύχ. «ἀεπάσιον: ἀσμένως, χαίροντα» ἀντὶ τοῦ ἀσπάσιον καὶ «ἐνεκλήψαντα: ἐνορμήσαντα» ἀντὶ τοῦ ἐνσκήψαντα, κτλ. Ἴσως δὲ καὶ τὸ «ἐρεκρούων: στηρίζων» εἶνε παραφθορὰ τοῦ εἰσκρούων (P=I καὶ E=Σ). Ἐν τοῖς Ῥήτορι τοῦ Οὐαλλζίου Τόμ. Α', σελ. 402, 10 φέρεται «καὶ πρὸς τοῖς (Γρ. τοῦς) ἀπὸ γῆς μετ' ἀέρος ἐμάχετο». Τὸ ΜΕΤΑΕΡΟΣ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ πλήμμελής ἀνάγνωσις τοῦ ΜΕΤΑ: ΣΙΟΣ, τουτέστι μετάρσιος (E=Σ καὶ P=I). Τούναντίον ἐν σελ. 591, 5 ἀναγινώσκεται «οὐδὲ τούτοις ὧσιν οἱ νόμοι μὴ κατ' ἀξίαν ὑποσχεῖν τὰς δίκας» ἀντὶ τοῦ ΤΟΥΤΟΝΕΩΣΙΝ ἤτοι τοῦτον ἑῶσιν, τοῦ ἀρκτικοῦ Ε τοῦ ἑῶσιν εἰς C μεταβληθέντος καὶ τῇ προηγουμένῃ λέξει προσκολληθέντος. Οὐκ ὀλίγα πράγματα παρέσχε τοῖς φιλολόγοις τὸ τοῦ Λυκούργου κ. Λεωκρ. 80 (σελ. 192) «καὶ γὰρ παλαιῶν ὄντων τῶν τότε πεπραγμένων ὁμῶς ἰσχνῶς ἔστιν ἐν τοῖς γεγραμμένοις ἰδεῖν τὴν ἐκείνων ἀρετήν». Ὁ Κοραῆς ἐκδοὺς ἰκανῶς λέγει ἐν ταῖς σημειώσεσι (σελ. 64) «Ὅπως ποτὲ δ' ἂν ἔχη, τὸ γοῦν Ἰσχνῶς, θαρρήσας ἂν φαίην, ἐπάναγκες τρεπτέον εἶναι εἰς τὸ Ἰκανῶς». Κατὰ τὸν Γ. Δινδόρφιον ἐν τῷ Θεσαυρῷ τοῦ Στεφάνου ἔγραψεν ὁ ῥήτωρ ἰσχυρῶς, κατὰ δὲ τὸν Σχέιβιον ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Λυκούργου (σελ. IX) συχνῶς. Ἀλλ' οὐδεὶς, νομίζομεν, εὔρε τὴν γνησίαν γραφήν, ἥτις καθ' ἡμᾶς εἶνε ἀΤΕΧΝΩΣ ἤτοι ἀτεχνῶς. Τὸ :ΤΕΧΝΩΣ μεγάλην ἔχον πρὸς τὸ ἸΤΕΧΝΩΣ ὁμοιότητα (T=I καὶ E=Σ) εὐκόλως ἠδύνατο νὰ μεταπέση εἰς αὐτό. Καὶ παρὰ Πολυβ. Α', β', 6 «τῆς δ' Εὐρώπης τὰ μαχιμώτατα γένη τῶν προσεσπερίων ἐθνῶν ἰσχνῶς εἰπεῖν οὐδ' ἐγίνωσκον» γραπτέον «ἀτεχνῶς εἰπεῖν», οὐχὶ δὲ κατὰ τὸν Α. Δινδόρφιον (Πολυβ. Τόμ. Δ', σελ. XIII) «σχ εὐδὲν ὡς εἰπεῖν».

² Ἴδε Λοβέκκιον Φρυγ. σελ. 155. Βοιμέλιον Δημοσθ. Δημηγ. σελ. 70. Γ. Δινδόρφιον Δημοσθ. Τόμ. Α', σελ. XXVIII Τεῦβν. Σχέιβιον Ἰσαί. σελ. IX. Α. Δινδόρφιον Διοδώρ. Τόμ. Δ', σελ. XII Τεῦβν. κλπ.

καὶ ὁ Δινδόρφιος παρέλαβε (Τόμ. Α', σελ. 705). Ἡμεῖς λίαν ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου χρήσεως τοῦ ἐπερσίκασι ἀντὶ τοῦ πεπερσίκασι.

Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Φωτίου λέγεται σελ. 648, 12 «ἀντὶ τοῦ ἐλεπτύνθαι», ὅπερ ὁ Ναβῆρος μετέτρεψεν εἰς λελεπτύνθαι (Τόμ. Β', σελ. 263). Καὶ ὁ Δινδόρφιος ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν σχολίαις N, 57 (σελ. 559, 20) ἐξέδωκεν «ὅτι κατεδεδούλωτο αὐτῇ ὁ Ἀλκίνοος» ἀντὶ τοῦ κατεδούλωτο. Ἀλλὰ καὶ παρὰ Ψευδοκαλλισθένει Β', κθ', 1 (σελ. 85 Διδ.) κεῖται «πάντα τὰ ἔθνη ἐδούλωτο». Ἐν Ἄνεκδ. Βεκκ. σελ. 437, 7 ἀναγινώσκειται «ἀποθεθρίακεν: ἀποπεφύλακεν (Γρ. ἀποπεφύλλικεν) καὶ διεκάθαρεκεν», ἀλλὰ παρ' Ἡσυχίῳ φέρει ὁ κῶδιξ ἀπεκάθαρεν, ὅπερ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης μετετύπωσεν ὁ Σμιδίτιος εἰς ἀπεκάθαρεκεν (Τόμ. Α', σελ. 260). Τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «κέκοπας: ἔκοπας» τρέπεται εἰς «κεκοπῶς: κόψας» ἢ «κεκοπῶς: κεκοφῶς».

Ἐν τοῖς Ἀπολλωνίου τοῦ Κιτιέως ἀπαντᾶ πρῶτον μὲν «οὕτως διασεσάφηκεν», ἔπειτα δὲ «οὕτως διεσάφηκεν» (Σχολ. εἰς Ἰπποκρ. καὶ Γαλην. Τόμ. Α', σελ. 4 καὶ σελ. 5 Δείτζ.). Παρ' Ἐπιφανίῳ φέρεται Τόμ. Α', σελ. 181, 12 Δινδ. «τὸ δὲ ὑπόδειγμα σαρκικῆς αὐτοῦ παρουσίας προεφήτευται» καὶ σελ. 204, 32 «ἔτε τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις ἐκαινοτόμητο». Πρβ. καὶ Ἰουστίν. Ἀπολ. Α', 35: προεφήτευτο. Ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. σελ. 714, 56 κεῖται «ὁ ἐσινωμένος τοὺς ὀφθαλμούς», ἐν δὲ τοῖς εἰς Αἰσχύλον σχολίαις σελ. 390, 4 Δινδ. «κατεχωσμένοι τεθνηκότες εἰσί», ἐν δὲ τοῖς εἰς Ὀππιανὸν σελ. 349, 25 «νεωστὶ ἐφονευμένου». Πρβ. καὶ Συντίπ. σελ. 171 Τεῦδν. «ἔσα πρὸς τῆς γραφῆς ἐξεδίδακτο», κτλ. Γραμματ. παρὰ Ναυκίῳ Λεξ. Βινδοβ. σελ. 268 «καὶ παρὰ τοῦτο ἔλεκται ὁ στίχος». Ὁ

Ναύκιος εικάζει ἐλέγχεται. Ἄλλ' ἴσως ἡ ἀληθὴς γραφή εἶνε ἘΨεκται.

Παρ' Ὀρειβασίῳ Τόμ. Β', σελ. 61 φέρουσι τάντίγραφα «αἱ δὲ ἐσιμωμένοι τὰ χεῖλη» καὶ ἐσημωμένοι καὶ σεσημωμένοι. Τὸ ὀρθὸν εἶνε σεσιμωμένοι. Ἐν ταῖς Τρωάσι τοῦ Εὐριπίδου στίχ. 348 ἀναγινώσκεται:

παράδος ἐμοὶ φῶς· οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς
μαινὰς θοάζουσ', οὐδέ σ' αἱ τύχαι, τέκνον,
ἔσωφρονήκασ', ἀλλ' ἔτ' ἐν ταύτῳ μένεις.

Σχολ. «ἔσωφρονήκασ' : σώφρονα πεποιήκασι, τὰ κακὰ σὲ οὐ πεπαιδεύκασιν». Ἡ ἐξήγησις αὕτη θὰ εἶχεν ὀρθῶς, ἂν ἀντὶ τοῦ (σ)εσωφρονήκασ' ἦτο γεγραμμένον (σ)εσωφρονήκασ', ὅπερ οὐδαμῶς τὸ μέτρον ἐπιδέχεται. Ὁ Σειδλῆρος ἔγραψεν «οὐδέ σαὶ τύχαι, τέκνον, σεσωφρονήκασ'», ὅπερ κατεχώρισε μὲν εἰς τὸ ἔδαφος ὁ Δινδόρφιος, ἀλλ' ἐν ταῖς σημειώσεσι (σελ. 648) προῦκρινε παραδόξως τὸ ἔσωφρονήκασ'. Ὁ Ἐάθιος εἶκασεν «οὐδέ σαῖς τύχαις, τέκνον, ἔσωφρόνηκας». Ὁ Ἀρτούγγιος ἐξέδωκεν

οὐδέ σ' αἱ τύχαι, τέκνον
σοφὴν ἔθηκαν, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μένεις†.

Ὁ Ναύκιος (*Eurip. Stud.* Τόμ. Β', σελ. 139) διττὴν εἰσηγεῖται γραφήν, σώφρονα τεθείκασ' καὶ ἐς σωφρονήκασ'. Δύναται δέ τις νὰ ὑπολάβῃ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τεθεῖσα λέξις εἶνε νενοουθετήκασ'.

Παρακείμενον ἔλογχα ἀντὶ τοῦ λέλογχα μνημονεύει ἐξ ἐπιγραφῆς ὁ Οὐεκλεινὸς *Cur. Epigr.* σελ. 32.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν παρακειμένων τῶν ὁμοίων ὄντων τῶ ὑπὸ τοῦ Κουμανούδου γραφέντι ἐπεσημασμένον, ἤγουν τῶν μετὰ συλλαβικῆς μόνης αὐξήσεως ἐσχηματισμένων ἐκ

† Πρὸς καὶ Δινδόρφιον Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Α', σελ. 52.

ρήμάτων ἐν ἀπλοῦν σύμφωνον ἐν ἀρχῇ ἐχόντων. Ἐπάναγκες δ' ὑπάρχει καὶ περὶ ἐκείνων τῶν παρακειμένων νὰ διαλάβωμεν, οἵτινες, καίτοι παραγόμενοι ἐξ ἐνεστώτων ἀρχομένων ἀπ' ἀφώνου πρὸ ἀμεταβόλου (πλὴν τοῦ ΓΝ καὶ τοῦ ΒΛ καὶ ΓΛ), στεροῦνται ἔμως τοῦ συνήθως προστιθεμένου πρὸ τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως συμφώνου, ὁποῖος εἶνε ὁ ὑπὸ τοῦ Βερναρδάκη σχηματισθεὶς ἀπεκρυσταλλωμένον ἀντὶ τοῦ ἀποκρυσταλλωμένον.

Γνωστὸς εἶνε ὁ ἐν παλαιᾷ ἐπιγραφῇ παρακείμενος ΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ, δηλ. ἔγραμμένω ἀντὶ τοῦ γεγραμμένω¹. Εὐρίσκεται δὲ καὶ παρ' Ὀππιανῶ Κυνηγ. Γ', 274 «κατὰ δ' ἔγραπται δέμας αἰνόν». Παρατηρητέον δ' ὅτι ἐν τῷ Ἀλιεῖ τοῦ Λουκιανοῦ § 38 φέρεται καὶ γρ. ἀνεγράφθαι².

Ὁ Εὐστάθιος σελ. 1163 γράφει «καὶ τέθλασται ἔθλασται, ἀφ' οὗ ἔθλασμένον παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ». Ἐν τῷ ΙΕ' βιβλίῳ τοῦ Ἀθηναίου (κεφ. 57) ἀναγινώσκεται «ἔθλασμένον καὶ κατεσχισμένον». Παρ' Αἰλιανῶ π. Ζῶων ἐν μὲν Γ', 18 κεῖται ἐντέθλασται, ἐν δὲ Δ', 52 κατέθλασται, ἀνθ' οὗ ὁ Ἐρχῆρος ἔγραψε κατατέθλασται (Αἰλιαν. σελ. ΧΧΙΙΙ Διδ.). Καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου «κατεαγότα—κατεθλασμένα» μεταβάλλεται εἰς κατατεθλασμένα.

Ἐμφερὲς τῷ ἔθλασμένον εἶνε τὸ παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ ἀπαντῶν Δ', 990 «Δρεπάνη τόθεν ἐκλήϊσται» καὶ ἄλλα παρ' ἄλλοις μεταγενεστέροις εὐρισκόμενα, οἷον «καὶ ἅπαν ἤδη κατέφλεκτο» καὶ «λέων θῆρ ἐχρωμάτιστο» (Ζωναρ. Ἐπιτ. Ἱστορ. Γ', 29 καὶ ΙΕ', 21, Τόμ. Β', σελ.

1 Ἴδε Βοίικιον Ἐπιγρ. 11, Τόμ. Α', σελ. 31. Ἀργύσιον π. Διαλ. Αἰολ. σελ. 230 καὶ Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Τόμ. Γ', σελ. 212. Ἐπι δὲ Ναβῆρον Μνημοσ. Τόμ. Α', σελ. 109 ποιούμενον λόγον περὶ τοῦ παραδόξου τύπου ἠγγραμμέναν.

2 Ἴδε Ἰακωβίτζιον Λουκιαν. Τόμ. Α', σελ. 366.

82, 1 καὶ Γ', σελ. 387, 1 Δινδ.), «τῆ τέχνη μετεχρωμά-
 ισται» (Εὐστάθ. Φιλός. Ὑσμίν. Δ', 20), «ὡσπερ διοβλῆς
 καὶ κατεβροντημένος» (Τζέτζ. ἐν Σχολ. Θουκυδ. σελ.
 133 Διδ.), «τάς δ' ἀπὸ κεφαλῆς τρίχας ἀπεθρισμένος»
 (Ῥήτ. Οὐαλζ. Τόμ. Α', σελ. 581, 28), «ἐπεὶ δὲ αὐτῷ
 ἐχρύσωτο ἡ γῆ» (Παροιμιογρ. Τόμ. Β', σελ. 532 Γοττ.
 Ἀλλὰ παρὰ Μαξίμῳ τῷ Τυρίῳ Λόγ. ΙΑ', 1, ἐξ οὗ ταῦτα
 εἶνε εἰλημμένα, κεῖται ἐκεχρύσωτο), «ἐνθα ἕκαστος ἐνε-
 θρόνιστο» (Σχολ. Πινδ. σελ. 178 Βοικκ.), «εἰ δὲ καὶ ἀνε-
 γραμμάτισται ἀπὸ τοῦ τάλας ὁ Ἄτλας» (Εὐστάθ. σελ.
 1390), «νοσήματος ἑναγχος δεινοτάτου τῆ Κωνσταντίνου
 ἐπίσεφρηκότος» (Μάζαρ. 1, Ἀναλ. Ἑλλισσ. Τόμ. Δ',
 α', σελ. 187). Εὐρίσκεται δὲ καὶ ἐπληρωμένος, ἐτραγώ-
 δηται, ἐθριάμβευτο, κτλ.

Ἐν Ἀριστείδου Τέχν. Ῥητορ. Β' (Τόμ. Θ', σελ. 454
 Οὐαλζ.) μνημονευόμενον τὸ τοῦ Ξενοφῶντος «διεθεθύλητο
 γάρ» (Ἀπομν. Α', α', 2) γράφεται «διεθρύλητο γάρ». Τὸ
 παρὰ Γαληνῷ Τόμ. Γ', σελ. 337 «ὡσπερ ἐκρέμαστο»
 μετατρεπτόν εἰς ἐκρέματο. Παρὰ Πλουτάρχῳ Ἡθ. σελ.
 753, γ' «αὐστηρὸν καὶ κατεγρυπωμένον» ἔγραψεν ὁ Σνει-
 δῆρος κατεγρυπωμένον.

Ἐν τῇ γραμματικῇ τοῦ μακαρίτου Γενναδίου (301, σημ.
 α') λέγεται:

Δὲν ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός 1)
 τῶν ἐχόντων ἀρκτικὸν γν' οἶον, γνωρίζω-ἐγνώρικα-ἐγνώρικειν· 2)
 τοῦ γρηγορέω-ἐγρηγόρηκα.

Ὁ παρακείμενος ἐγρηγόρηκα εἶνε τοῦ πονηροῦ κόμμα-
 τος. Χοιροβ. σελ. 595, 11:

Λέγουσι δὲ τινες ὅτι διὰ τί μὴ ἀπὸ τοῦ γρηγορῶ κανονίζομεν
 αὐτά; Πρὸς οὓς ἔστιν εἰπεῖν ὅτι πρῶτον μὲν τὸ γρηγορῶ οὐκ εἴ-
 ρηται· ἐγρηγορῶ γάρ· λέγουσι δὲ ὅτι, εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ γρηγορῶ,

γεγραγγόρηκα ὄφειλεν εἶναι, ὡσπερ γράφω γέγραφα (Πρβ. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 311, 24).

Οὔτε γρηγορεῖν οὔτ' ἔγρηγορεῖν παρὰ τοῖς δοκίμοις ὑπάρχει ἀλλ' ἔγρηγορέναι¹.

Οὐδένα δ' Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ ἄκρω δακτύλῳ γεγευμένον δύναται νὰ λανθάνῃ ὅτι οὐχὶ ἀπεκτετηνωμένος καὶ καταπεπτοημένος πρέπει νὰ λέγηται ἀλλ' ἀπεκτετηνωμένος καὶ καταπεπτοημένος. Καὶ τοῖς παιδαρίοις γνωστότατος εἶνε ὁ ἐν τῇ γραμματικῇ τοῦ Γενναδίου κανὼν (300):

Ὅταν ἀρκτικὰ τῆς ρίζης ἦνε διπλοῦν σύμφωνον, ἢ δύο σύμφωνα, ὄχι ὁμῶς ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, [ἢ ρ,] τότε ἀναδιπλασιασμός δὲν γίνεται· οἶον, ψάλλω-ἔψαλκα-ἔψάλκειν, φθείρω-ἔφθαρκα-ἔφθάρκειν, ῥάπτω-ἔρράφα-ἔρράφειν. — Ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον παρὰ τὸν κανόνα τοῦτον τὰ ἐξῆς· κτῶμαι-κέκτημαι, μνῶμαι-μέμνημαι, πίπτω (πτῶ)-πέπτωκα.

Καὶ ἐν τῇ τοῦ Γόητος δὲ περιωνύμῳ γραμματικῇ ἀναγινώσκειται (σελ. 91, § 305):

Ἐὰν τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον τοῦ ἐνεστώτος ἦνε² διπλοῦν ζ ξ ψ, ἢ ρ, ἢ δύο σύμφωνα, ὄχι τὸ πρῶτον ἄφωνον καὶ τὸ δεύτερον ἀμετάβολον, ἀναδιπλασιασμός δὲν γίνεται, ἀλλὰ μόνον συλλαβικὴ αὔξησις, οἶον: ζητῶ ἐ-ζήτηκα, ξενῶ ἐ-ξένωκα, ψάλλω ἔ-ψαλκα, ῥίπτω ἔ-ῥριφα, κτείνω ἔ-κτονα, σπείρω ἔ-σπαρκα, κτίζω ἔ-κτισμαι, πτύσσω ἔ-πτυγμαί.—ΣΗΜ. Κατ' ἐξάίρεσιν τοῦ ἀνωτέρω

¹ Ἴδε Φισχῆρον Παρατηρ. εἰς Οὐελλ. Γραμματ. Τόμ. Γ', σελ. 65. Στούρζιον π. Διαλ. Μακεδ. καὶ Ἀλεξ. σελ. 157 καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 118.

² Ἡ γραφὴ ἦνε ἢ ἦνε ἔχει πλημμελέστατα. Ἐπάναγχεσ ὑπάρχει νὰ γράφηται καὶ ἐν τῇ ὑποτακτικῇ εἶνε, ἅτε παντελῶς ἀδυνάτου οὐσης τῆς μεταβολῆς αὐτοῦ εἰς ἦνε ἢ ἦνε. Ὡσαύτως ὀφείλει νὰ μένη καὶ τὸ εἶ-μαι, εἶ-μεθα, κτλ. ἀμετάβλητον ἐν τῇ ὑποτακτικῇ καὶ νὰ μὴ μετατρέπηται εἰς τὸ ὅλως ἄλογον ἦ-μαι ἢ ἦ-μαι, κτλ.

κανόνος ἀναδιπλασιασμὸν λαμβάνουσιν οἱ παρακείμενοι: μέ-μνημαι, λέ-κτημαι, πέ-πτωκα, πέ-πταμαι. Παρὰ Πλάτωνι εὔρηται καὶ τὸ: κέ-κτημαι καὶ τὸ ἰωνικὸν (ἴσως καὶ ἀρχαῖον Ἀττικὸν) ἔ-κτημαι.

Νομίζομεν δ' ἀναγκαῖον νᾶ καταστήσωμεν τοῖς ἀπειροτέροις γνώριμον ὅτι ἢ περὶ τῆς παρὰ Πλάτωνι χρήσεως παρατήρησις δὲν εἶνε τοῦ ἀγονωτάτου κηφῆνος, τοῦ οὐδὲν οὐδέποτ' οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν εὐρόντος, ἀλλὰ τοῦ Κρυγήρου κειμένη ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ γραμματικῆς § 28, 10, 4.

Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 501, 26:

Κέκτημαι: Λέγει ὁ Ἡρωδικὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Κ Αἰολικῶς τὸ γὰρ κοινὸν ἔκτημαι ἐστίν, ὡς τὸ "Ἴλιον ἐκτῆσθαι" τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ΚΤ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται, ὃν τρόπον οὐδὲ τὰ ἀπὸ ΠΓ. Ὁμοίως καὶ τὸ πέπταμαι ἀπὸ τοῦ ἔπταμαι πλεονασμῷ τοῦ Π πρὸ Π (Πρόβ. καὶ σελ. 662, 32 καὶ σελ. 308, 33. "Ἐτι δὲ Χοιροβοσκ. σελ. 552 Γαισφ.).

Τὸ "Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὐρίσκεται ἐν Ἰλιάδ. I, 402, ἐνθα ὁ Εὐστάθιος γράφει (σελ. 759, 42):

Τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικὸν ἐστὶ καὶ αὐτὸ καὶ Ἰωνικὸν δὲ ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς ἀυξήσεως—εὔρηται δὲ ἡ λέξις καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐκτετῆσθαι εἰπόντι ἀντὶ τοῦ κεκτημένοι—Ὀμηρικοῦ δὲ ζήλου καὶ τὸ ἐκτῆσθαι δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρόνον κέεται γὰρ παρ' Ἀθηναίῳ ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

Παρ' Ἡσιόδῳ ἀπαντᾷ ὁ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύπος Ἔργ. 437: ἄρσενε κεκτῆσθαι. Ὁ δ' Ἡρόδοτος μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν ἄνευ ἀναδιπλασιασμοῦ λέγων ἐκτῆσθαι, ἔκτηται, ἐκτημένος, κτλ.

Α', 49. 155. 170: ἐκτῆσθαι. Β', 42. 44. 50: ἔκτηνται. Β', 95: ἔκτηται. Β', 108: ἔκτηντο. Β', 173: ἐκτημένοι. Β', 174: ἐκτημένοισι. Γ', 34: προσεκτῆσθαι. Γ', 39: ἔκτητο. Γ', 97: ἔκτηνται. Γ', 100: ἐκτῆσθαι. Δ', 23. 174: ἐκτέκται. Δ', 64:

ἔκτηται. Δ', 109: ἐκτημένοι. Δ', 191: ἐκτῆσθαι. Ε', 90: ἔκτηντο. Ϛ', 20: ἐκτῆσθαι. Ϛ', 52: ἐκτέαται. Ζ', 5: ἐκτῆσθαι. Ζ', 8, 1: ἐκτῆμεθα. Ζ', 27: ἐκτημένος. Ζ', 29: ἔκτησο. Ζ', 111. 161: ἐκτημενοι. Ζ', 176: ἐκτέαται. Η', 140, 2: ἐκτημένων. Θ', 94: ἐκτημένων. Θ', 122: ἐκτῆμεθα¹.

Καὶ δὲν ἐτηρήθησαν μὲν πάντα ταῦτα ἐν πᾶσι τοῖς ἀντιγράφοις ἀδιάφθορα· ἀλλ' ὅμως ἐν μόνον χωρίον κατὰ τὴν τοῦ Στείνου κριτικὴν ἔκδοσιν ὑπάρχει, ἐν ᾧ οὐδεὶς τῶν κωδίκων διέσωσε τὸν γνήσιον ἦτοι Ἡροδότειον τύπον· εἶνε δὲ τὸ ἐν Β', 174. Τῆς ἐν Ζ', 161 μετοχῆς ἡ ἀληθῆς γραφὴ ἐφυλάχθη καὶ ἐν τῇ Ἐκλογῇ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου σελ. 299, 3 Ρισχ. Τὸ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου μνημονευόμενον ἐκτέατο σελ. 234, 16 «οὕτω γοῦν Ἡρόδοτος δίχα πολλῶν ἐτέρων καὶ ἀποκαθεάται φησὶ καὶ εἰρέαται ἀντὶ τοῦ εἴρηνται καὶ ὑμνέαται καὶ ἐκτέατο ἀντὶ τοῦ ἐκέκτηντο καὶ ἐτιμέατο» οὐδαμοῦ τῶν τοῦ Ἡροδότου φαίνεται. Ἀλλ' ὁ Δινδόρφιος ἀποφαίνεται (π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. XXVII) ὅτι ὁ Ἡροδότειος τύπος εἶνε ἐκτέατο, οὐχὶ ἔκτηντο.

Τὸ ἐκτῆσθαι κεῖται καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ἄρ. 2691². Γίνεται δ' αὐτοῦ χρῆσις καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρριανοῦ ἐν τῇ ἰωνιστὶ γεγραμμένη Ἰνδικῇ ΙΔ', 1: οὐκ ἄξιοι ἐκτῆσθαι. Ἐν τοῖς τοῦ Εὐσεβίου παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Δ', 100 καὶ ΛϚ', 30 φέρεται ἐκτέαται, ἀλλὰ Ι', 36 καὶ ΙϚ', 14 κεκτῆσθαι.

Εἶπε δὲ καὶ ὁ Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργῖνος:

οἶον τόδ' ἡμῖν ἔρπετόν προσέπτατο,
τὸ ζώων κάκιστον ἐκτεται βίον³.

¹ Ἴδε Βρεδόβιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. 287. Πρβ. καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Α', σελ. 98 καὶ Τόμ. Β', σελ. 82 ἐκδ. β'.

² Ἴδε Ρεννήρον Κουρτ. Μελετ. Τόμ. Α', β', σελ. 22.

³ Τὸ μὲν προσέπτατο ἀντὶ τοῦ παρέπτατο ἀποκατέστησεν ὁ Ἐκκῆρος, τὸ δὲ ζώων ἀντὶ τοῦ ζῶον καὶ τὸ ἐκτεται ἀντὶ τοῦ κέκτηται ὁ Βεκκῆρος ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν εἰς τὴν Ἰλιάδα σχολίων Σ, 407 (σελ. 502). Πρβ. Βέργκιον Ποιητ. Λυρ. σελ. 745 ἐκδ. γ'.

καὶ ὁ τὸν Ἀγῆνα τὸ σατυρικὸν δραμάτιον γράψας παρ' Ἀθην.
ΙΓ', 68 :

ὄτε μὲν ἔφασκον δοῦλον ἐκτῆσθαι βίον.

Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 218, 16 :

Οὐ μόνον κέκτημαι ἀλλὰ καὶ ἔκτημαι χωρὶς τοῦ Κ γράφουσιν.
Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ [795]

κοινὸν ὄμμ' ἔκτημέναι.

Φιλόστρατος ἐν τῷ τοῦ Ἀπολλωνίου βίῳ ὁ τὴν ἀρχὴν ἀπολωλυῖαν
ἀκεκτημένος. Καὶ ἐν πολλοῖς δὲ ἄλλοις τῶν λογοποιῶν ζητῶν
εὐρήσεις.

Πλὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ Μαγίστρου μνημονευομένου χωρίου τοῦ
Αἰσχύλου οὐδὲν ἄλλο παρ' αὐτῷ παράδειγμα ὑπάρχει τοῦ
παρακειμένου ἐκτῆσθαι μεταχειριζομένῳ ἀλλαχοῦ τὸν
κεκτῆσθαι. Καὶ ἐν τοῖς τοῦ Σοφοκλέους δ' ὁ κοινὸς τύπος
φέρεται, ἅπαξ δὲ μόνον ὁ ἕτερος. Ἠσύχ. «ἀνέκτημαι·
ἀνείληφα. Σοφοκλῆς Κρεούση».

Παρὰ Φιλοστράτῳ ἐν βίοις Σοφιστῶν Α', 12 ἀπαντᾷ «προ-
ξένους ἐκτῆσθαι ταύτης τῆς θήρας», ἐν δὲ βίῳ Ἀπολλω-
νίου Ζ', 23 «ἐκτῆσθαι τὸν πλοῦτον» καὶ «οὐσίαν ἑκατὸν
ταλάντων ἐκτῆσθαι». Καὶ ἐν Ε', 27 «τὴν μὲν ἀρχὴν κε-
κτημένος» ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἐκτημένος. Καὶ ὁ Πολύ-
βιος εἶπεν «ἐκχωρεῖν ὧν ἐπέκτηται πόλεων καὶ τόπων»
(ΙΗ', ζ', 1, σελ. 973 Οὐλσχ. Πρβ. καὶ σελ. 512, 8 καὶ
1327, 13) καὶ ὁ Ἀππιανὸς «Ῥωμαίοις αὐτὴν κατὰ τὸδε
προσεκτῆσθαι» (Μιθριδ. 106). Καὶ ἐν τῇ Ἀναβάσει τοῦ
Ἀρριανοῦ Ε', κς', 6 καὶ Ζ', α', 4 φέρει εἰς τῶν κωδίκων τὸν
βραχύτερον τύπον, καθ' ἃ λέγει ὁ Ἑλλένδετος ἐν τῇ ἐκδόσει
τοῦ βιβλίου τούτου (Τόμ. Β', σελ. 229).

Ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται πλειστάκις τὸν κοινὸν τύπον
οὐδαμῶς φροντίζων τοῦ τέλους τῆς προηγουμένης λέξεως,

σπανιώτερον δὲ τὸν ἄνευ ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ οὐδέποτε, ἂν μὴ ἀπατώμεθα, μετὰ λέξιν περατουμένην εἰς φωνῆεν¹.

Ἐν τῇ Διδωτείῳ ἐκδόσει τοῦ προκειμένου συγγραφῆως εὐρίσκομεν Τόμ. Α', σελ. 152, 49: ἡ μὲν πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κεκτῆσθαι ἔνεκα (Θεαιτ. σ. 198, δ'). σελ. 153, 15: ὁ μὲν τις ἐκτῆται μὴ κεκτῆσθαι ἀδύνατον φῶμεν εἶναι (Θεαιτ. σ. 199, α'). σελ. 255, 37: εἰ οὕτω φασὶν τί φησιν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι (Πρωτ. σ. 340, ε', Πρβ. καὶ σ. 340, δ'). σελ. 281, 9: ἀνθρώπου ψυχὴν ἐκτῆσθαι τοξότου ἀμεινόν ἐστιν (Ἰππ. Ἐλ. σ. 375, α'). σελ. 434, 40: εἰ ταύτην μάλιστα ἐκ τῶν εἰκότων ἐκτῆσθαι φαίμεν ἂν (Φιλ. σ. 58, δ'). σελ. 463, 23: τῶν ἐκείνου ποιημάτων λελυμένον μὲν ἐκτῆσθαι κτέ. (Μέν. σ. 97, ε'). Τόμ. Β'. σελ. 93, 16: διὰ τὸ μηδὲν ἴδιον ἐκτῆσθαι (Πολ. Ε', σ. 464 δ'). σελ. 96, 31: μηδὲ Ἑλληνα ἄρα δοῦλον ἐκτῆσθαι (Πολ. Ε', σ. 469, γ'). σελ. 119, 11: ὡσπερ οὐδ' εἰ κεκτῆμεθά (Γρ. κεκτῆμεθά) τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ ἢ οἶει τι πλεόν εἶναι πάσαν κτῆσιν ἐκτῆσθαι, μὴ μέντοι ἀγαθὴν; (Πολ. Σ', σ. 505, ε'). σελ. 367, 41: ὡς χρὴ δούλους ὡς εὐμενεστάτους ἐκτῆσθαι (Νόμ. Σ', σ. 776, δ'). σελ. 459, 45: ἱερὰ μηδὲ εἰς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκτῆσθω (Νόμ. Ι', σ. 909, δ'). σελ. 490, 3: ὅτι ἂν τις ἐκτῆμένος ἦ (Νόμ. ΙΒ', σ. 954, γ'). σελ. 490, 7: ὅτι οὖν ἐκτῆμένος (Νόμ. ΙΒ', σ. 954, δ'). Ἐν Τόμ. Α', σελ. 533, 21 κεῖται ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων ἐκτῆσεται (Λάχ. σ. 192, ε')².

Ἐκ τῶν ἄλλων Ἀττικῶν πεζολόγων οὐδὲν ἀναμφίλογον παράδειγμα τοῦ ἐκτῆσθαι ἔχει τις νὰ προενέγκῃ. Παρὰ Θουκυδίδη ἐν ἐνὶ μόνῳ χωρίῳ, τῷ ἐν βιβλ. Β' κεφ. 62 κειμένῳ, φέρουσι τὰντίγραφα καὶ τὸν βραχύτερον τύπον προσεκτε-

¹ Πρβ. Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 468 καὶ Wohlgab Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 42.

² Ἄξια ἀναγνώσεως εἶνε τὰ ὑπὸ τοῦ Λοβεκκίου εἰς Φρόνιχον γεγραμμένα σελ. 762 καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Σνειδήρου εἰς τὴν Πολιτείαν τοῦ Πλάτωνος Τόμ. Β', σελ. 69. Πρβ. καὶ Κώχτην Μοίρ. σελ. XCII καὶ Κυννῆρον Διεξοδ. Γραμμ. Τόμ. Α', σελ. 508 ἐκδ. β'. κλπ.

μένα (ἢ προεκτεημένα), εἰς ὃν εἶνε γεγραμμένον τὸ ἐξῆς σχόλιον «Καὶ τοῦτο γινώθι τοῦ τρόπου τῆς Ἀπθίδος ἐκτεημαι λέγουσιν, οὐ κέκτεημαι». Ἀλλ' ὁ μὲν Πόππος προῦκρινε τὴν γραφὴν προσκεκτεημένα ἐν τε τῇ μεγάλῃ καὶ ἐν τῇ μικρᾷ ἐκδόσει, ὁ δὲ Κρυγῆρος, ὁ Βοίμιος καὶ ὁ Κλασσῆνιος τὴν γραφὴν προκεκτεημένα. Ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Ἀνδοκίδου περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης § 37 ἐξέδωκεν ὁ Βεκκῆρος «ὅτε τείχη καὶ ναῦς οὐκ ἐκτέμεθα» (Ἐν δυσὶν ἀντιγράφοις οὐ κεκτέμεθα, κοινῶς οὐκ ἐκτώμεθα), ὅπερ καὶ ὑπ' ἄλλων ἀποδεκτὸν ἐγένετο. Ὁ Ἰρσχίγιος ὁμοίως ἔγραψεν οὐκ ἐκεκτέμεθα.

Ὁ μακαρίτης Χρυσοβέργης ἐν τῷ παραρτήματι τοῦ ἐγχειριδίου (σελ. 47 ἐκδ. γ') γράφει:

Ἀναδιπλασιάζονται δὲ παρὰ τὸν γενικὸν κανόνα τὰ ἐξῆς τέσσαρα ῥήματα καίτοι ἔχοντα¹ θέσει μακρὰν αὐξῆσιν ὡς, κέκτεημαι (κτάομαι, ἐκτάομαι), οὕτω μέμνημαι (μνέομαι), πέπτωκα (πτώω), κεκτένισμαι (κτενίζομαι).—Ξενοφ. Πολιτ. Λακεδ. Κεφ. ΙΓ'. κεκτενισμένω· οὕτως ἀπαντᾷται καὶ τὸ ποιητικὸν ῥερυπωμένα (Ὅμηρ. Ὀδυσ. Ζ', 59.) καὶ εἰς τοὺς Ἀλεξάνδρινους τὰ ἐκλεζητημένα (Ψαλ.) καὶ εἰς τὴν Βυζαντινὴν γλῶσσαν τὰ τοῦ ὕμνωδοῦ ζεζοφωμένη.

Ὁ παρακείμενος τοῦ κτενίζομαι σχηματίζεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐκτένισμαι, οὐχὶ κεκτένισμαι. Σιμωνίδ. Ἄμωργ. Ζ', 65 Βεργκ. :

αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ.

¹ Θαυμαστὸν ἡμῖν φαίνεται ὅτι ἐνταῦθα μὲν συντάσσει τὸ καίτοι μετὰ μετοχῆς ὁ Χρυσοβέργης, ἐν δὲ τῷ Ἐπιδορπίῳ (σελ. 91) πικρῶς τοῦ τάλαιπώρου Ἀσωπίου καθάπτεται γρηῃσιν τῆς συντάξεως ταύτης ποιησαμένου. Ἀλλὰ τί παράδοξον ἢ ἀτοπον ἢ ἀλλόκοτον δὲν γίνεται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τῶν Ἀδθητικῶν; Περὶ τῆς τοῦ καίτοι συντάξεως θὰ διαλάβωμεν ἀκριβέστατ' ἀλλαγῶν.

Πολυδεύκ. Β', 34: ἐκτενισμένοι μὲν εἶρηκεν Ἀρχίλοχος. Β', 35: ἔλεγον δὲ—καὶ διεκτενίσθαι τὰς τρίχας. Δ', 137: τρίχας ἐκτενισμένας λευκάς. Ἀθήν. ΙΒ', 30: ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰ κόμας. Δίων Κάσσ. ΜΓ', ιη', 3: τίς δ' οὐκ ὀσφραίνεται τῶν πολιῶν σου τῶν κατεκτενισμένων; Φιλόστρ. Ἀπολλ. Η', ζ', 18: τὰ ξανθὰ καὶ διεκτενισμένα μειράκια. Κτλ. Παρὰ Ξενοφῶντι Λακεδ. Πολ. ΙΓ', 8 φέρεται «ἔξεστι δὲ τῷ νέῳ καὶ κεκριμένῳ εἰς μάχην συνιέναι καὶ φαιδρὸν εἶναι καὶ εὐδόκιμον», ἕπερ μεταποιήσας ὁ Σνειδῆρος ἔγραψε βαρβάρως «τῷ νέῳ κεκτενισμένῳ»¹.

Ἡ μετοχὴ ῥερυπωμένος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τοῖς Ἰπποκρατείοις, οἷον Τόμ. Β', σελ. 597: ἦν δὲ ῥερυπωμένα ἦ. σελ. 696 καὶ 775: εἰρίῳ ῥερυπωμένῳ. Τόμ. Γ', σελ. 174: εἰρίοισι ῥερυπωμένοισι. Πρβ. καὶ Ἡσύχ. «κεχραμένη: ῥερυπωμένη». Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Β', 301 (σελ. 406 Κειλ.) «πινόεν: ῥερυπωμένον», κτλ. Ἄλλ' Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Ι', δ', 10 «τὰς μικρῶ πρόσθεν ἐρρυπωμένας ψυχάς». Ἡσύχ. «παρρυπωμένα βιβλία: οἷς κηροῦς προσπλάσσομεν πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα», κτλ.

Εὐστάθ. σελ. 1551, 40:

Τὸ δὲ ῥερυπωμένα κοινότερον ἐρρέθη· τὸ γὰρ Ἀττικὸν ἐρρυπωμένα. Προετιμήθη δὲ τὸ κοινόν, ἵνα μὴ χωλὸν ἀθεράπευτον διὰ τοῦ ἀττικισμοῦ τὸ ἔπος γένηται· ὅλως γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ ἢ τὸ ἐρρυπῶσθαι εἰπεῖν ἢ τὰς ἀπὸ τοῦ τοιούτου παρακκειμένου κινήσεις διὰ τὸ παρασπίζεσθαι τὴν ΡΥ βραχεῖαν συλλαβὴν ἐκπτέρωθεν μακρῆς λέξεσι. Δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικοὶ μὲν εὐφωνίᾳς στοχάζονται ἐν τῷ ἐρρητορευκῶς καὶ ἐρρηγμένῳ καὶ ἐρρυπωμένῳ. Ὅμηρος δ' ἐνταῦθα τῆς καλλιφωνίᾳς τὴν κανονικὴν ὀρθότητα προέκρινε ῥερυπωμένα εἴματα εἰπών.

¹ Ἴδε Ἀάσιον Ξενοφ. Λακ. Πολ. σελ. 195 κέξ. καὶ Κόβητον Νον. Lect. σελ. 735 κέξ.

Ὀλίγου ἄξια φαίνονται τὰ τοῦ Εὐσταθίου. Πλὴν δὲ τοῦ Ὀμηρικοῦ ῥερυπωμένα μνημονεύεται ὑπὸ τῶν γραμματικῶν καὶ ῥεραπισμένῳ ἐκ τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ῥερίφθαι ἐκ τοῦ Πινδάρου. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις εὐρίσκεται καὶ καταρερασμένα καὶ ῥεραδιουργήκασι καὶ ῥερυτιδωμένην καὶ ἄλλα.

Σχολ. Ὀδυσσ. Ζ, 59 (σελ. 299 Δινδ.) «Μόνος ἐστὶν οὗτος παρακείμενος παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ Ρ δεδιπλασιασμένος. Ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀνακρέοντι τὸ ῥεραπισμένῳ γῶτῳ». Χοιροβ. σελ. 555 Γαισφ. «Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ τὰ μοι ῥερυπωμένα κεῖται καὶ τὸ ῥερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ σοφῷ Πινδάρῳ καὶ τὸ ῥεραπισμένῳ γῶτῳ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι, ὅτι ταῦτα διὰ τοῦ Ρ ἀνεδιπλασιάσθησαν»¹. Σημειωτέον δ' ὅτι ὑπὸ τινῶν γράφεται ῥερίφθαι ἢ ῥερίφθαι².

Γαλην. Τόμ. ΙΒ', σελ. 504 : μύρῳ ἰρίνῳ καὶ οἴνῳ καταρερασμένα. σελ. 521 : ὄξει καὶ ῥοδίνῳ καταρερασμένα. Εὐσέβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Ε', κη', 13 : γραφὰς μὲν θείας ἀφόβως ῥεραδιουργήκασι. Νικήτ. Εὐγ. Ε', 73 : Χρῦσιλλαν τὴν ῥερυτιδωμένην. Δίων Κάσσ. Τόμ. Α', σελ. 8 Δινδ. : πορφυροῖς ὑφάσμασι ῥεραβδωμένος. Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σελ. 15 : δέρρεις ῥερυσωμένοι. Ἡρων Πνευματ. σελ. 187 : ἐκρερευκῶς. Μάζαρ. σελ. 204 Ἑλλισσ. : ὦ μῶρε καὶ παράληρε καὶ ῥεραφανιδωμένοι. σελ. 207 : ὁ ῥεραφανιδωμένος καὶ βδελυγμίας Ὀλόβολος. σελ. 221 : παλαμναίου καὶ ῥεραφανιδωμένου. Ζώσιμ. Ἀσκαλων. ἐν βίῳ Δημοσθένους : ἤκω φέρων ὑμῖν τὸ Ρ καταρερητορευμένον (Σχολ. Δημοσθ. σελ. 20, 12 Δινδ. Ἀλλὰ σελ. 204, 7 καὶ σελ. 217, 20 : ἐρρητόρευται). Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 1128 Ἀλβ. : ῥυσοῖσι : ῥερυσηκόσι³. Ἐν τοῖς Ἱπποκρητείοις Τόμ. Β', σελ. 713

¹ Ἴδε Βέργκιον Ποιητ. Λυρ. σελ. 380 καὶ 1044 ἐκδ. γ'.

² Πρβ. Λοβέκκιον Παραλειπ. σελ. 13 κέξ. καὶ Γοιτλίγγιον Θεοδοσ. Γραμματ. σελ. 243 καὶ π. Τόν. σελ. 205.

³ Περὶ τῶν τοιούτων τύπων διέλαβεν ὁ Σχαιφῆρος Ἀριστοφ. Πλούτ. Ἐμστέρρ. σελ. 503, ὁ Βοισσονάδης Ἀνεκδ. Τόμ. Γ', σελ. 133 καὶ 459 καὶ ὁ Λοβέκκιος Παραλειπομ. σελ. 13. Πρβ. καὶ Οὐνῆρον Γραμ-

«κηρωτήν ἐρρητινωμένην» ὑπάρχει καὶ γραφὴ ῥερρητινωμένην. Παρ' Ὀρειβασίῳ ἀντὶ τοῦ «κατὰ οὐδὲν μέρος ἀπορέρηται» ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Βουσσεμακῆρου καὶ Δαρρεμβέργου Τόμ. Δ', σελ. 182 ἀπέρρηται. Τὸ ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Φωτίου σελ. 485, 19 «ῥε-ρυσμῶσθαι: ἐσχηματίσθαι, συγκεκρίσθαι» Δημοκρίτειον γλῶσσαν ὑπολαμβάνων ὁ πολὺς Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 66 φρονεῖ ὅτι ὁ γνήσιος αὐτοῦ τύπος εἶνε ἐρρυσμῶσθαι. Ἀμφιβάλλομεν ἂν ὀρθῶς ἔχη ἡ γνώμη τοῦ ἐπιφανεστάτου τῶν κριτικῶν. Παρὰ Θωμᾶ τῷ Μαγίστρῳ ἀναγινώσκεται «Ἐρραται, οὐ ῥέραται διὰ τὸ εὐφωνότερον. Ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρρευκε καὶ ἐρρητόρευκε καὶ τῶν ὁμοίων» (σελ. 135, 4), παρὰ δὲ Ψευδηρωδιανῶ «ῤέραται καὶ ῥέρρευκεν οὐ γραπτέον, ἔρραται δὲ καὶ ἔρρευκεν» (σελ. 459 Πειρσ.) Ἄλλ' οἱ παλαιοὶ ἐρρούηκα ἔλεγον, οὐχὶ ἔρρευκα. Τὸ ῥέρρευκα εὐρίσκεται παρ' Ἰππολύτῳ Αἰρέσ. σελ. 196, 3.

Ἡ μετοχὴ ζεζοφωμένος κεῖται παρ' Ἐπιφανίῳ Τόμ. Α', σελ. 203, 12 «τὰ ζεζοφωμένα τῶν διανοημάτων» καὶ παρὰ Ψευδοκαλλισθένει Γ', κζ', 2 «σκοτεινὸς ἀῆρ καὶ ζεζοφωμένος» καὶ παρ' ἄλλοις. Ὅμοιον τῷ ζεζοφωμένος εἶνε τὸ παρὰ Μακαρίῳ (Πατρολ. Ἑλλ. Τόμ. ΛΔ') σελ. 664, γ' ζεζυμωμένος.—Περὶ τοῦ πέψυγμαι ἀντὶ τοῦ ἔψυγμαι ἴδε Δινδόρφιον Ἐπιφαν. Τόμ. Γ', σελ. 764 καὶ σελ. 766.

Ἐπάρχει καὶ βάρβαρος παρακείμενος κεκτίσθαι ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐκτίσθαι ἀπαντῶν συχνάκις παρ' Ἐπιφανίῳ.

Τόμ. Β', σελ. 367: πάντα τὰ κεκτισμένα. σελ. 545: τὰ ἐκ θεοῦ κεκτισμένα. σελ. 565: ἐκ θεοῦ κεκτισμένη. σελ. 585: τὰ ἐκ θεοῦ καλῶς κεκτισμένα. Τόμ. Γ', σελ. 9: οὐδὲν πρὸ αὐτῆς τῶν κεκτισμένων. σελ. 34: κακοῦ κεκτισμένου. σελ. 66: ἡ ἐκ θεοῦ τῷ Ἀδὰμ κεκτισμένη. σελ. 73: τὰ ἄστρα κέκτισται. Κτλ. κατλ. Καὶ παρ' Ἀγαθαγγέλῳ φέρεται § 66 (σελ. 139 Διδ.) «κε-

ματ. Καιν. Διαθ. σελ. 69 ἐκδ. ς' καὶ Ἄλ. Βουτμανγὸν Γραμμ. Καιν. Διαθ. σελ. 29.

κτισμένην εἰς οἰκητήριον» καὶ παρ' Ἡσυχίου Τόμ. Α', σελ. 1511 Ἀλβ. «εὐκτιτον: καλῶς κατασκευασμένον, εὖ κεκτισμένον» καὶ ἐν τοῖς εἰς τὸν Αἰσχύλον σχολίοις σελ. 443, 4 Δινδ. «ποῦ λέγουσι τὰς Ἀθήνας κεκτισθαι» καὶ ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὀππικνόν σελ. 273, 4 Δινδ. «τῶν καλῶς κεκτισμένων». Πρβ. καὶ Μαλκλ. σελ. 204, 14, κλπ. Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου ἀναγινώσκειται «κέκτηκε: τέτοκεν» καὶ «κεκτισμένοι: πεφημισμένοι, κατασφραγισμένοι». Ἀλλ' ὁ κῶδιξ ἔχει κέκτηκε, ὁ δὲ Μεινέκιος εἰκόσσε κεκύηκε. Ἀντὶ δὲ τοῦ κεκτισμένοι κελεύει ὁ Σμιδίτιος ἀναγνώθῃ ἐκτισμένοι. Ἴσως ὁμοίως λαμβάνει ἐν τῷ κεκτισμένοι ὁ παρακείμενος τοῦ κληίζομαι τουτέστι κληίζομαι (φημίζομαι) καὶ ὁ τοῦ κληομαι ἦτοι κλείομαι (ἀσφκλίζομαι, κατασφραγίζομαι).

Τοῦ παρακειμένου ἐπτοῆσθαι, ἀνθ' οὗ παρ' Ἡσιόδω φέρεται ἐπτοίησθαι ("Ἔργ. 447: ἐπτοίηται)¹, πολλά τις δύναται νὰ προενέγκῃ παραδείγματα ἔκ τε τῶν παλαιῶν καὶ τῶν μεταγενεστέρων. Αἰσχύλ. Χοηφ. 535:

ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.

Πρβ. καὶ Προμ. 856. Εὐριπ. Βάκχ. 214:

ὡς ἐπτόηται· τί ποτ' ἐρεῖ νεώτερον;

Πρβ. καὶ Ἥλ. 1255. Τρω. 559. Ἴφ. Αὐλ. 1029. Ἡράκλειτ. παρὰ Πλουτ. Ἡθ. σελ. 28, δ' (καὶ 41, α'): βλάξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. Πολύβ. Η', κα', 2: τὰ δὲ πάλιν ἐπτοημένος καὶ πλήρης ἀγωνίας. Γ', νγ', 10: πολλοὺς μὲν ἵππους τῶν ἀπεπτοημένων. Ε', λς', 3: ἐξεπτοημένον καὶ μάλιστα δεδιότα τοὺς ξένους. Πλούτ. Λουκ. ΚΘ', 1: ἐπτοημένοις καὶ περιφόβοις. Ἡρωδιαν. Ἴς. Ε', δ', 1: τὰς ψυχὰς ἐξεπτόηντο. Κτλ.

Τίς δὲ περὶ τὰ γράμματα ἀσχολούμενος δύναται ποτε νὰ γνοῇ τὴν πολλάκις γινομένην χρῆσιν τοῦ ἐπτοῆσθαι.

¹ Πρβ. καὶ Κόιντ. ΙΑ', 207: ἐπτοίηντο.

περί τι, τουτέστιν ἐρωτικῶς τινος ἔχειν καὶ σφοδρῶς ἐπ' αὐτὸ ὀρμᾶν, ἐπιμανῶς πρὸς τι διακεῖσθαι καὶ προσπαθῶς περὶ αὐτὸ σπουδάζειν; Ὅτι δ' ἡ ἐννοία αὕτη παρομαρτεῖ φυσικώτατα τῇ τοῦ ἐκπεπληχθαι καὶ ἐξεστρηκέναι ἢ ἐκτεθαμβῆσθαι καὶ κεχηνέναι, οὐδείς ὑπάρχει ὁ μὴ αὐτόθεν αἰσθανόμενος. Παρὰ Πλάτωνι κεῖται «καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόηται» καὶ «τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι» καὶ «περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη», παρὰ δ' Ἀριστοτέλει «τὸ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἡδονὴν ἐπτοῆσθαι τὴν ἀπὸ τῆς ὀχείας μάλιστα» καὶ «καὶ οἱ πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν» (καὶ «οὐ περὶ πᾶσαν ἡδονὴν ἐπτόηται τὰ θηρία»), παρὰ δὲ Πλουτάρχῳ «ἐπτοημένους περὶ τὰ ὄψα», παρὰ δὲ Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ «ἐπτόηται γὰρ ἅπασα νέου ψυχῆ περὶ τὸν τῆς ἐρμηγείας ὠραϊσμόν», παρὰ δὲ Δίωνι τῷ Χρυσοστόμῳ «περὶ πάντα ταῦτα δεινῶς ἐπτοημένος». Εἶπε δὲ καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος «Ἰουδαίους διελέγετο τοῖς περὶ τὰ παρόντα ἐπτοημένοις» καὶ «περὶ τὰς ἐν τῇ σκηνῇ τέρψεις ἐπτοημένον». Λέγεται προσέτι ἐπτοῆσθαι πρὸς τι, εἰς τι, ἐπί τι, κτλ.

Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου ἀναγινώσκεται «ἀναΠΕπτοημένοι: τὰς διανοίας ἀνατετραμμένοι»¹. Ἄλλ' ἐν αὐτῷ εὐρίσκειται καὶ «ἀνἘπταμένας, ἀνεωγμένας» ἀντὶ τοῦ ἀναΠΕπταμένας καὶ «ἀνἘπταμένη: ἀνεωγμένη» ἀντὶ τοῦ ἀναΠΕπταμένη. Φέρεται δ' ἐν τῷ κώδικι καὶ

ἐπταικότα: πεσόντα.

ἐπτωκώς: σφαλεῖς ἢ πεπτωκώς.

ἐπτακέναι: κεκρυφέναι.

Ἄλλὰ πρὸ πολλοῦ μετεβλήθη εἰς τὸ ὀρθὸν ἐπτΑΙΚῶς.

¹ Ἐν Ἄν. Βεγκ. σελ. 215, 11 λέγεται «ἀναπεπτωκότες: τὰς διανοίας ἀνατετραμμένοι». Καὶ παρ' Ἡσυχίῳ ἔκειτο κατὰ τὸν Ῥουγκήνιον «ἀναπεπτοημένοι» καὶ «ἀναπεπτωκότες: τὰς διανοίας ἀνατετραμμένοι».

Μνημονεύεται χρήσις καὶ παρακειμένου ΠΕπτερυγῶσθαι ἐκ τοῦ πτερυγοῦσθαι. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 662, 32 (κῶδ. Παρισ. 346):

Πέπταμαι: Ἐκ τοῦ ἵπτημι γίνεται ὁ παθητικὸς παρακείμενος *ἐπταμαι* *ἐπτασαι* *ἐπταται* καὶ πλεονασμῶ τοῦ Π *πέπταμαι* Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασιν προστιθέναι σύμφωνον, ὥσπερ τὸ *ἐπτερύγωμαι* *πεπτερύγωμαι*, οἷον ὡς δὲ πάϊς παῖδα μητέρα *πεπτερύγωμαι*. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πάθους.

Πρβ. καὶ Ζωναρ. Λεξ. σελ. 1540. Εὐλόγως ὁ Κοίνιος Γρηγ. Κορ. σελ. 638 Σχ. εἶκασεν ὅτι ἡ παρατιθεμένη ῥῆσις εἶνε τῆς Σαπφροῦς, ὀρθῶς δ' ἀντὶ τοῦ παῖδα (*πάϊδα*) ἔγραψε *πέδα*, τουτέστι *μετά*¹.

Ἐμφορὲς τῷ πεπτωκῶς καὶ πεπταμένος εἶνε τὸ ποιητικὸν πεπτηῶς. Ὀδ. Ξ, 354 καὶ Χ, 362: πεπτηῶς. Ξ, 474: πεπτηῶτες. Ἰλ. Β, 312: ὑποπεπτηῶτες. Ὀδ. Ν, 98: ποτιπεπτηυῖαι. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 265: καταπεπτηυῖα. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β', 535: πεπτηυῖαν. Γ', 321: πεπτηῶτας. Δ', 1298: πεπτηότες. Ἀναγινώσκεται δ' ἐν ἐπιγράμματι τοῦ Ἀντιπάτρου Ἀνθ. Παλ. Ζ', 427 «ἐννέα δ' ἀστραγάλους πεπτηότας» καὶ ἐν τοῖς Ἱπποκρατείοις Τόμ. Β', σελ. 601 «καὶ ὅσα πτύσσεται τῶν ἐμβρύων πεπτηότα ἢ ἐς τὸν κενεῶνα ἦ κτέ.». Πρβ. Ἡσύχ. «πεπτηῶς: δι' ἀσθένειαν καὶ δειλίαν πεπτωκῶς» καὶ Εὐστάθ. σελ. 1930, 49 «πεπτηῶς δὲ ὁ κατεπτηχῶς καὶ διὰ δειλίαν συνεσταλμένος, ὃς καὶ πεπτεῶς κατὰ συστολήν τῆς παραληγούσης κεῖται μετ' ὀλίγα ἐν τῇ τῶν ἰχθύων παραβολῇ». Τὸ πεπτεῶς ἀπαντᾷ ἐν Ὀδ. Χ, 384 πεπτεῶτας καὶ ἐν Ἰλ. Φ, 503 πεπτεῶτ'. Περὶ τοῦ πεπτηῶς ποιεῖται λόγον ὁ Εὐστάθιος καὶ ἐν σελ. 229, 4 (Πρβ. καὶ Μέγ. Ἐτυμ. σελ. 662, 50), περὶ δὲ τοῦ πεπτεῶς ἐν

¹ Ἴδε Στόβριον Ἐτυμ. Μεγ. σελ. 855 Γαισφ. Ἀρήνσιον π. Διαλ. Αἰολ. σελ. 147 καὶ Βέργκιον Ποιητ. Λυρ. σελ. 889 ἐκδ. γ'.

σελ. 1248, 46. Ἄλλ' ἀκριβῶς ἡ γένεσις καὶ δύναμις αὐτῶν θὰ ἐξετασθῆ ἐν ἄλλῳ τόπῳ.

Ὁ παρακείμενος τοῦ πτήσσειν-καταπτήσσειν σχηματίζεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ἐπτηχέναι-κατἘπτηχέναι, οἷον Ἴσοκρ. Φιλ. 58: ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τὸ τῆς πόλεως. Δημοσθ. Φιλ. Α', 8: κατέπτηχε μέντοι πάντα ταῦτα νῦν. Λυκούργ. κ. Λεωκρ. 40: κατεπτηχυίας καὶ πυνθανομένας. Καὶ οἱ μεταγενέστεροι δὲ τοῦτον τὸν τύπον συνήθως μεταχειρίζονται. Ἄλλ' ἀπαντᾷ ἐνίοτε παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ καταΠἘπτηχέναι, ὑποΠἘπτηχέναι.

Λουκίαν. Μυί. Ἐγκ. 4: ὑπέπτηχε. 12: ὑπεπτηχυῖαι. Ῥητ. Διδ. 13: ὑπεπτηχότων¹. Πλούτ. Καίσ. Γ', 1: κατεπτήχει. Ἀππιαν. Ἰβηρ. 18: κατεπτηχότα. 22: κατεπτηχόσιν. Ἰλλυρ. 9: κατεπτηχότα. Φιλόστρ. Ἀπολλ. Ε', κθ', 1: κατεπτηχώς. Ἰώσηπ. Ἄρχ. ΙΑ', δ', 5: κατεπτηχότων. Ἰουδ. Πολ. Ε', ζ', 4: ὑπεπτηχότες. Ἡλιοδ. Αἰθ. Θ', 5: κατεπτηχέναι. Εὐνάπ. σελ. 111 Βοισσ.: κατεπτηχότων. Μάξ. Τύρ. Λόγ. Θ', 7: ἐπτηχότα-ἐπτηχός. Κ', 7: ἐπτηχός. ΚΑ', 8: ἐπτηχότα. ΛΓ', 2: ἐπτηχότες. Ἰησ. Ναυῆ Β', 24: κατέπτηχε. Κτλ. Πρβ. καὶ Σουίδ. «κατεπτήχασιν: συνεστάλησαν». Ἡσύχ. «κατεπτηχέναι: φοβηθῆναι» καὶ «κατεπτήχρισαν: τῷ φόβῳ ἐταπεινώθησαν» καὶ «κατεπτηχότα: καταπτήσσοντα».

Ἡσύχ. «καταπεπληγώς: καταπεπτηχώς». Μάχχ. 1 «ἔμελλεν ἦκειν ὑποπεπτηχώς». Ἄλλ' ὁ Δινδόρφιος Ἱστορ. Μικρ. Τόμ. Α', σελ. 386, 1 ἐξέδωκεν ὑπεπτηχώς². Παρ' Ἰωσήπῳ Ἰουδ. Πολ.

1 Ἴδε Δορβίλλιον Χαρίτ. σελ. 553. Αειψ. καὶ Στρούβιον Opusc. Τόμ. Β', σελ. 147-8.

2 Γράφει δ' ἐν σελ. LIII: Ne Malcho quidem p. 367, 1, concedendum ὑποπεπτηχώς pro eo quod ego restitui ὑπεπτηχώς, ut constanter dixit Agathias et κατεπτηχότων Priscus p. 286, 4 et Menander p. 316, 15, et Cedrenus p. 555, Δ, etsi idem vitium non solum Eusebio H. E. 8, 14, sed vel Iosepho illatum et partim ex libris correctum, ut apud Pollucem 3, 136, 137, et vix apud Hesychium ferendum v. καταπεπληγώς.

Α', ιζ', 7 φερεται «τέως δὲ ὑποπεπτηκότες καὶ λανθάνοντες», ἀνθ' οὗ ὁ μὲν Βεκκῆρος ἔγραψεν ὑποπεπτηχότες, ὁ δὲ Κόβητος ὑπεπτηχότες¹. Καὶ τὸ παρὰ Θεμιστίω Λόγ. ΚΔ', σελ. 309, ε' «ἰκέτου ἐν σχήματι κατεπτηκότος» μετατυποῖ οὗτος εἰς κατεπτηχότος². Κεῖται δὲ παρ' Εὐσταθίῳ σελ. 372, 40 «πλὴν οὐ κατεπτηκότες». Παρ' Ὀρειῆας. Ἰατρ. Συναγ. Β', νη', 98 φέρουσι τὴν ἰσογράφων «καὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῖς πετρώδεσι καὶ πιννώδεσιν ὑπεστάχασιν» καὶ ὑπεστήχασιν καὶ ὑφεστήχασιν. Οἱ νέοι ἐκδόται ἔγραψαν Τόμ. Α', σελ. 148, 12 «ὑπὸ τοῖς πετρώδεσι καὶ πηλώδεσιν³ ὑπεπτάχασιν». Κάλλιον τούτου εἶνε τὸ ὑπεπτήχασιν, πολλῶ δ' ἐπι τὸ ὑπεπτήχασιν.

Βάρβαρος παρακείμενος ΠΕπταικέναι ἀναγινώσκειται παρὰ Χοιροβ. σελ. 546, 18 «οἶον πεπάλαικα, πέπαικα καὶ πέπταικα». Ὁ ὀρθὸς τύπος εἶνε ἐπταικέναι, ὡς ἐπτερῶσθαι-ἀνεπτερῶσθαι, ἐπτιλῶσθαι, ἐπτίσθαι-περιεπτίσθαι, ἐπτυκέναι, κατεπτωχεῦσθαι, ἐπτύχθαι-ἀνεπτύχθαι-διεπτύχθαι, κτλ. Κακῶς ἔχει ἢ παρ' Ἀριστοτ. π. Ζώ. Ἱστορ. Δ', θ', 5 γραφή «τὸ δὲ πρὸς τὴν φάρυγγα ἀπολέλυται καὶ πέπτυκται». Φέρεται δ' ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἐπέπτυκται. Ὁ Αὐβερτος καὶ Οὐϊμμῆρος ἐξέδωκαν (Τόμ. Α', σελ. 432, 17) ἐκπτύεται.

Μοχθηρὰ καὶ βδελυρὰ εἶνε τὸ ΠΕφθάρθαι καὶ τὸ ΠΕφθακέναι. Ἐπιφάν. Τόμ. Γ', σελ. 451, 11: ἦτις ὅτι μὲν

1 Μνημ. Τόμ. Η', σελ. 64: In voce Πτακίς (L. Πτακίς): δειλός, ὁ ἐπτηκώς, *miror Porsonum et Dindorfium formam ἐπτηκώς concoquere potuisse. Equidem ἐπτηκέναι· novi et ἐπτηκώς, sed ἐπτηκέναι: unde natum sit non ex-puto. Gravius etiam erravit Bekkerus quum apud Flavium Iosephum de B. I. I. 17. § 7. reponeret τέως δὲ ὑποπεπτηχότες καὶ λανθάνοντες, quum esset in libris ὑποπεπτηκότες, in quo ὑπεπτηχότες latebat.*

2 Μνημ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 415.

3 Τὸ πιννώδεσιν ἐστράπη εἰς πηλώδεσιν ὑπὸ τοῦ Ματθαίου. Ἄλλ', ἀλλ' μὴ σφαλλώμεθα, ἢ ἀληθῆς γραφή εἶνε σπιλώδεσιν. Πολύβ. Γ', ε', 7 «σπιλώδεσι δὲ καὶ δυσβάτοις». Πρῶ. καὶ Ἀριστοτ. π. Ζώ. Ἱστ. Ε', ιγ', 9 (Τόμ. Γ', σελ. 89, 10), κλπ.

πέφθαρται πᾶσι πέφηνε. σελ. 452, 12: πεφθαρμένος μᾶλλον. Τόμ. Α', σελ. 207, 28: ὁ ἕως πατρός πεφθακώς¹. Χριστ. Πάσχ. 2077:

πέφθακεν, ὡς ἤλπιστο, τέρμα φροντίδων.

Σχολ. Ἀριστοφ. σελ. 274, 15 Διδ.: παρὰ τὴν λίμνην δὲ πεφθακώς τὴν Ἀγερούσιαν (Πρβ. καὶ Τζέτζ. Χιλ. Β', 62 καὶ Δαμασκην. Β', σελ. 268 α', Πατρολ. Ἑλλ. Τόμ. 94). Νικ. Εὐγεν. Α', 29:

ἢ μὴ τὸ τεῖχος εἰσδραμεῖν ἐπεφθάκει.

(Πρβ. καὶ Δίων Κάσσ. ΞΕ', ιη', 1;). Εὐρίσκεται καὶ «τῷ ΠΕφθινηκότι μηνί» παρ' Εὐσταθ. σελ. 1866, 12. Ἐν Κραμ. Ἀν. Ὁξ. Τόμ. Γ', σελ. 356, 17 λέγεται «ἐφθόνηκα καὶ οὐ πεφθόνηκα». Ἀλλ' ὅμως ἐγένετο χρῆσις καὶ τοῦ βαρβάρου τύπου ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδρ. Κυρίλλου σελ. 1021 (Πατρ. Ἑλλ. Τόμ. 68). Εὐρίσκεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ ἡ μετοχὴ πεφθαρμένος σελ. 1108.

Παρατηρητέον ἐν τέλει ὅτι ὁ παρακείμενος τοῦ μνημονεύειν-εσθαι παρὰ μὲν τῷ Πλάτωνι ἐκφέρεται ἄνευ ἀναδιπλασιαμοῦ, οἷον Φαίδ. σ. 103, α' καὶ Νόμ. Β', σ. 672, δ': ἀπεμνημόνευκας. Κριτί. σ. 117, ε': διεμνημόνευται, παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις ἐνίοτε καὶ μετ' ἀναδιπλασιαμοῦ, οἷον Ροῦφ. παρ' Ὀρειβ. Τόμ. Γ', σελ. 607: μεμνημονεύκασι. Πλούτ. Ἡθ. σελ. 1310, 29: ἀπομεμνημόνευκας. Γαλην. Τόμ. Ε', σελ. 279: μεμνημονεύκασιν. σελ. 647: μεμνημονευκώς.

Παρ' Ἀριστείδῃ Τόμ. Α', σελ. 686 ἀντὶ τοῦ κοινῶς φερομένου ἀπομεμνημονεύκασι γράφεται νῦν ἐξ ἑνὸς τῶν κωδίκων ἀπεμνημονεύκασι. Πρβ. Πουσιν. Β', λγ', 5 καὶ Γ', κ', 6: ἐμνημόνευκεν. Ἀθήν. Β', 51: ἀπεμνημονευκέναι. Ἰώσηπ. κ. Ἀπίων. Α', 1 καὶ

¹ Πρβ. Δινδόρφιον Ἐπιφαν. Τόμ. Γ', σελ. 764 καὶ 872.

23: ἐμνημονεύκασιν. Α', 12: ἐμνημόνευκεν. Β', 40: ἐμνημονεύ-
κότας. Κτλ. Τοῦ παρακειμένου Ἐμνηστεῦσθαι ἐκ τοῦ μνηστεύε-
σθαι γίνεται χρῆσις ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίῳ Α', 27:
ἐμνηστευμένη καὶ Β', 5: ἐμνηστευμένη τοῦ δὲ ΜΕμνηστεῦσθαι
παρ' Ἀρτεμιδ. Ὀνειρ. Β', 12 (σελ. 155 Ρ.): μεμνηστευμένην
καὶ παρὰ Ψευδολουκ. Λουκ. ἢ Ὀν. 26: μεμνηστευμένος καὶ
παρὰ Ζωναρᾶ Ἐπιτ. Ἰστ. Γ', 16: προμεμνηστευμένης καὶ παρ'
ἄλλοις. Πρὸς. Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Γ', σελ. 258, 5 καὶ 11, κλπ.
Τὴν ἐνεργητ. μετοχὴν μεμνηστευκῶς βλέπει τις παρὰ Διοδ. Σικ.
III^ο βιβλ. 1.

Λέξις ἐνάκρα οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ.

Ἐξεδόθη νεωστὶ ἐν Παρισίοις ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ἌΝΑ-
ΠΛΟΥΣ ΒΟΣΠΟΡΟΥ. Ἀνελίζαντες τὸ βιβλίον τοῦτο οὐκ ὀλίγα
εὔρομεν ἐν αὐτῷ πλημμελῶς καὶ ἀτόπως ἔχοντα, οἷον

σελ. 5, 7 «Καὶ τὰ μὲν καθόλου, βουλομένοις μὴ μακρὰν περιά-
γειν ταῦτά τὰ δὲ ἐπὶ μέρους ἤδη λεκτέον». Γρ. «Καὶ τὰ μὲν
καθόλου—ταῦτα τὰ δὲ ἐπὶ μέρους ἤδη λεκτέον».

σελ. 5, 13 «οὐ γὰρ ἂν μοι δοκῆ τοσοῦτον ἐπικρατῆσαι τὸ ἐπι-
χώριον πάθος—εἰ μὴ τι μεῖζον ἦν τῆς τοπικῆς ἱστορίας». Γρ.
δοκεῖ.

σελ. 13, 13 «καταβάλλει δὲ εἰς τὸν βυθὸν ἔρματα λίθων καὶ
χῶμα παμμέγεθες, ἐκ πολυχειρίας ὡς ἔχοι γεφυρωθέντος αὐτῷ
τοῦ Κέρατος κατὰ γῆν ἀφθόνοις χρῆσθαι ταῖς ἐπαγωγαῖς». Γρ.
«καταβάλλει—παμμέγεθες ἐκ πολυχειρίας, ὡς ἔχοι κτέ.».

Κτλ.

Ἀλλὰ τὸ μάλιστα παράδοξον ἡμῖν φανέν ἀπαντᾶ ἐν σελ. 9, 6:
«Εἴτ' ἐνάκρα πλεῖστον ὑπερτείνουσα τὰς ἄλλας καὶ τοῦ τε
βέβρυκατος καὶ τῶν πνευμάτων τὴν βίαν ἐκδεχομένη».

Ἐβδελύχθημεν ταῦτ' ἀναγινώσκοντες, ἐγελάσαμεν δ' ἰδόντες ἐν
σελ. 146 ἀστερίσκον τῷ ἐνάκρα παρακείμενον ὡς μὴ φερομένῳ
ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Ἐρρ. Στεφάνου. Ἐλπίζομεν δ' ὅτι αὐτ' εἰς

αὐτόν ποτε θὰ καταχωρισθῆ οὐτ' εἰς ἄλλο Ἑλληνικὸν λεξικὸν ἢ ὅλως τερατώδης καὶ ἀνήκουστος αὕτη λέξις ἢ προελθοῦσα ἐκ κακῆς ἀναγνώσεως τοῦ ΕΙΤΕΝΑΚΡΑ, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ΕΙΤΕΝ ἌΚΡΑ, εἶτεν ἄκρα.

Ἐν ταῖς τοῦ Εὐσταθίου εἰς τὸν Ὅμηρον Παρεκβολαῖς λέγεται (σελ. 1158, 38) «Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου φέρεται καὶ ὡς Ἀττικὰ μὲν τὸ εἶτα καὶ ἔπειτα· τὸ δὲ εἶτεν, φησί, καὶ ἔπειτεν Ἰακὰ διῶ, φησί, καὶ παρ' Ἡροδότῳ κεῖνται»¹.

Ἐν τῇ Περιηγήσει τοῦ Σκύμνου στίχ. 502 κεῖται:

εἶτεν συνάπτει Μέγαρα, Δωρικὴ πόλις.

καὶ ἐν Ἀνθολ. Παλ. Θ', 194:

ἀρξάμενος πρώτου ἀπὸ γράμματος, εἶτεν ἐφεξῆς.

Ὁ λόγος τοῦ Φρυνίχου σελ. 124 «Εἶτεν καὶ ἔπειτεν ἐσχάτως βάρβαρα· εἶτα οὖν σὺ καὶ ἔπειτα λέγε» σαφῶς μνηύει ὅτι ἐγένετο ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων χρήσις τῶν Ἰωνικῶν εἶτεν καὶ ἔπειτεν.

Ἐν τῷ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίῳ Δ', 28 ὁ Βατικανὸς κωδιξ φέρει ὑπὸ τῆς πρώτης χειρὸς γεγραμμένον «αὐτομάτη ἢ γῆ καρποφορεῖ πρῶτον χόρτον, εἶτεν στάχυν, εἶτεν πλήρης σῖτος ἐν τῷ στάχυϊ». Ὁ Μάσιος ἐξέδωκεν «εἶτ' ἐν στάχυν, εἶτ' ἐν πλήρες κτέ.»².

Ἐν τοῖς τοῦ Μάχωνος παρ' Ἀθην. ΙΓ', 44, στίχ. 38 ἀντὶ τοῦ.

ἔπειτ' ἐνειπεῖν φασὶ τὴν Γναθαίνιον.

ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Πόρσων *Miscell. Crit.* σελ. 244 «ἔπειτεν εἶπεῖν». Πρβ. καὶ στίχ. 60. Ἔτι δὲ ΙΓ', 15, στίχ. 46 καὶ 50³.

Εὐθ. Παρρησ.

1 Πρβ. Δινδόρφιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. XXXVI καὶ Βρεδύβιον π. Διαλ. Ἡροδ. σελ. 108.

2 Πρβ. Κόβητον Καίν. Διαθ. σελ. XXXII κέξ.

3 Ἴδε καὶ Ἑρμαννὸν Opusc. Τόμ. Α', σελ. 265 καὶ Βοίκχιον Πινδάρ. Τόμ. Α', σελ. 468.